

Futbolcu Ayka - Serdar Yıldırım

Gönderen Serdar102 - 26/09/2017 01:42

Ayka küçük bir çocuktur. Çok seviyordu Ayka futbol oynamayı, top peşinde koşmayı. Ayka 'nın maçıını seyreden bir yabancı sekiz – on çocuk arasında Ayka 'yı hemen fark ederdi. O, maç süresince hiç durmaz, devamlı koşar, forvet oynamasına koşarın, gol atmak kadar gol yememenin maç kazanmaktaki önemini bilir ve defanstaki arkadaşlarına sık sık yardıma gelir. Ayka gerçekten iyi bir golcüdür. Rakip ceza sahası içinde yakaladığı topları affetmez, gole çevirir. Bir maçta üç – dört gol atmak Ayka için sıradan bir olaydır. Arkadaşları arasında yaptıkları maçlarda Ayka şimdiye kadar başı önde sahadan hiç ayrılmamıştı.

Ayka büyüdükçe aralarında yaptıkları maçları yeterli görmemeye başladı. Artık kendi mahallesinde maç yapmaktan kurtulmalı, şehrin diğer mahallelerinde bulunan çocuklarla da maç yapmalıydı. Ancak bu şekilde futbolunu ilerletebileceğini düşünüyordu. Büyüdüğü zaman iyi bir futbolcu olmak istiyordu. Ayka diğer çocukların birer takım kurmuş olduklarını, kendilerinin de bir takım kurmaları gerektiğini, daha sonra o takımlarla maç yaparak tecrübelerini arttırmalarının mümkün olacağını arkadaşlarına söyleyince bu öneri kabul edildi. Takımın adı Çelikspor olacaktı.

Çelikspor ilk maçında takımda birlik olmaması ve oyuncuların gol atma sevdası yüzünden ilk devreyi 2 – 0 yenik kapadı. Devre arasında arkadaşları birbirini suçlarken, Ayka biraz ötede yere oturmuş, onları kızgın bir vaziyette izliyordu. İkinci devre takımın en arka sırasında sahaya çıkan Ayka kararını çoktan vermişti. Kesinlikle ileri gitmeyecek, defansın en gerideki oyuncusu olarak libero oynayacaktı. İkinci devre Çelikspor'un yoğun baskısı altında başladı. Sağdan – soldan ataklar Çelikspor'dan geliyordu. Fakat bu ataklar bir sonuca bağlanamıyor, gol olmuyordu. Bu arada Ayka rakip takımın ani olarak geliştirdiği ataklarda çoğu zaman iki – üç rakip oyuncuyla tek başına mücadele ediyor, onların gol atmasına engel olmak için kendini yerden yere atıyor, takımı bir gol daha yemesin diye, akıllara durgunluk verecek bir şekilde gücünün sınırlarını sonuna kadar zorluyordu.

İkinci devrenin ortalarına doğru orta sahada boş bir top yakalayan Ayka sağa doğru yöneldi. Önüne çıkan iki oyuncuyu geçtikten sonra korne direği yakınlarından topu kaleye ortaladı. Topu çok iyi takip eden Çelikspor kaptanı güzel bir kafa vuruşuyla ilk golü attı. Çelikspor'lu oyuncular kaptanlarını sevinçle kucakladılar. Gollük ortayı Ayka 'nın yaptığının hiçbir farkında değildi sanki. Ayka 'ya dönüp bakan bile yoktu. Ayka da gidip kaptanı tebrik etmedi, defanstaki görevine döndü. Maçın son dakikalarında Çelikspor bir gol attı ve maç 2 -2 berabere sona erdi.

Çelikspor bir hafta sonra ikinci maçını oynamak için sahaya çıktı. Ayka listede forvet yazılmasına koşarın, maç başladıktan bir – iki dakika sonra defansa döndü. İlk maçta yaptığı hataya düşerek koşarın takımın kalabalık defansı arasında kaybolmak istemiyor, savunmayı garantiye alarak planını gol yememek üstüne kuruyordu. Nasılsa arkadaşları bir gol atarlar ve maçıtan galip ayrılırlardı. Çelikspor rakip takımdan daha atak oynuyor fakat dakikalar geçtikçe beklenen gol bir türlü gelmiyordu. İlk devre 0 – 0 sona erdi. İkinci devre Çelikspor ataklarını daha da sıklaştırdı. Bir aralık orta sahada topla buluşan Ayka topu sürmeye başladı. Pek üzerine gelmiyorlardı. Oyunun başından beri defansta oynadığı için dikkati çekmemişti. Ayka kaleye doğru yaklaştı. Üzerine gelen iki oyuncunun arasından sıyrıldı. Artık kaleciyle koşarın koşarıydı. Ayka sert bir şutla ilk golü attı. Golden sonra arkadaşları Ayka 'yı tebrik ettiler. Daha sonra Ayka ileriye dönük oynamaya başladı. Bu, Çelikspor'a canlılık getirmişti. Nitekim sonraki dakikalarda iki gol daha atan Çelikspor sahadan 3 – 0 galip ayrıldı.

Ayka daha sonraki maçlarda hep forvette oynadı, pek çok gol attı. Geçen zamanla birlikte Ayka da büyüyor, gelişiyordu. Bir gün takım kaptanı İsmail, İnegölspor genç takımından teklif aldığını, artık Çelikspor'dan ayrılacağını söyledi ve arkadaşlarıyla vedalaşarak gitti. Bunun üzerine Ayka, İnegöl İdmanyurdu genç takımına giderek antrenmanlara kendisinin de katılıp denenmesini, eğer beğenilirse,

bu takımda oynamak istediğini söyledi.

Ayka ilk antrenman maçında birbirinden güzel 3 gol atınca teknik direktör, Ayka 'yı takıma aldığını açıkladı ve başarılar diledi. Ayka daha sonraki antrenman maçlarında attığı gol adedini giderek fazlalaştırdı. Süratli ve hızlı oyunu sayesinde bazen 4 – 5 gol attığı bile oluyordu. Takımda onun kadar çok gol atan oyuncu yoktu. Ayka zamanla teknik direktörün bu durumu görmezden geldiğini fark etmekte gecikmedi. Arada bir 2 – 3 gol atan oyuncu takdir edildiği, bravo, bugün çok iyisin, diyerek alkışlandığı halde kendisinin bir kez olsun tebrik edilmediğini gördükçe canı iyiden iyiye sıkılmaya başladı. Bu durumun nedenini çok düşünüyor fakat mantıksal bir açıklamasını yapamıyordu.

Birkaç ay sonraki o son antrenman maçında Ayka 'nın söylediklerinde ne kadar haklı olduğu ortaya çıkacaktı. Genç takımlar arasındaki maçlar haftaya başlıyordu. Teknik direktör ideal kadroyu bugün belirleyecekti. Oyuncular canlarını dişlerine takıp oynamalı ve kadroya girmeliydiler. Bazı oyuncular arkadaşlarını getirmişti, hatta kardeşlerini bile getirenler vardı. Ayka bunların çoğunu ilk kez görüyordu, daha önce hiçbir antrenmana gelmemişlerdi. Teknik direktör A takımının kadrosunu okuduğunda Ayka ismi bu kadroda yoktu, A takımının yedeklerinde bile. Hâlbuki bu kadrodakiler devamlı olarak antrenmanlara çıkan oyunculardı. Ayka 'nın da A takımında yer alması gerekirdi. Ayka da onlarla birlikte bu günler için hazırlanmış, hiçbir antrenmanı kaçırmamış, yağmur - çamur demeden antrenmanlara gelmiş, ter dökmüştü. Olsun, diye düşündü, Ayka. Ben B takımında da oynar, kendimi gösteririm.

Biraz sonra B takımının kadrosu okunduğunda Ayka B takımında bile isminin geçmediğini üzülerək gördü. B takımında oynayacak oyuncuların çoğu ilk kez antrenmana geliyorlardı. Teknik direktör daha sonra B takımının yedeklerini okudu. Yedekler 5 oyuncudan oluşuyordu ve son isim olarak Ayka denmişti. Takımlar sahadaki, yedekler de saha kenarındaki yerlerini aldılar ve teknik direktörün düdüğüyle maç başladı. Ayka oturup kaldığı yerde hırsından titriyordu. “ Vay vay vay.. Demek öyle ha.. Demek artık kartlarını açık oynuyorsun. Ne yaptım sana ben, ne istedin benden? Fakat gelip de beni oynat diye yalvarmam sana. İkinci devre başlarken yedeklerin hepsi oyuna girecek dedin. Ne diyeyim ikinci devre görüşürüz senle. “

Birinci devre sona erdiğinde A takımı 2 – 1 galip durumdaydı. Devre arasında teknik direktör A takımı oyuncularına: “ İyi oynuyorsunuz, fakat pek çok gol pozisyonunu cömertçe harcadınız. Takımda gol kısırlığı var. Gol atın, gol.. “ dedikten sonra, A takımındaki oyunculardan bazılarını çıkarıp yerlerine A takımının tüm yedeklerini oyuna dahil etti. B takımının 3 oyuncusu da oyundan çıkarıldı, yerlerine 3 yedek oyuncu alındı. Şimdi o kadar oyuncu bolluğu arasında ikinci devre bile oyuna başlayacak yeterlilikte bulunmayan B takımının 2 yedeği kalmıştı. Biri yeni gelen birisi, diğeri de Ayka? Sözde ikinci devre başlarken yedeklerin hepsi oyuna girecekti.

Maçın bitmesine 15 dakika kalmıştı ki, B takımı 4. golü yedi. Durum 4 – 1 olmuştu. Bunun üzerine teknik direktör B takımından 2 oyuncuyu çıkardı ve son kalan 2 yedeği oyuna dahil etti. Ayka maçın bitmesine az bir süre kaldığının farkındaydı. Bu sürede tüm gücünü sarf edecek, hiç olmazsa bir gol atıp, onu utandıracaktı. Ayka top nerede ise oraya koştu, çok çalıştı, didindi, kan ter içinde kaldı. Ayka 'nın oyuna girdiği andan itibaren birbirlerine pas vermekte zorluk çekmeye başladıklarını fark eden A takımı oyuncuları şaşırılmışlardı. İnanılır gibi değildi ama bir Ayka koca takıma yetiyordu. Ayka'nın korkunç presi altında giderek gerileyen A takımı tüm oyuncularıyla defansa çekildi.

Maçın başından beri dağınık bir futbol sergileyen 4 – 1 yenik durumdaki B takımı, Ayka 'nın oyuna girmesiyle canlanmış, diğer takımın yaptığı pas hatalarını değerlendirip, pek nadir olarak geliştirdikleri ataklarını sıklaştırmıştı. Topu kapatan B takımı oyuncusunun gözleri Ayka 'yı arıyor, eğer yakında ise, Ayka 'ya pasını veriyor, topla buluşan Ayka ileri atılıyordu. Maçın bitmesine 5 dakika kalmıştı ki, rakip ceza sahasına giren bir oyuncu son vuruşunu yapacağı sırada düşürüldü. Karar penaltıydı. İşte o an geldi diye düşündü Ayka, topu aldı, penaltı noktasına dikti. Topa vurmak için gerilirken teknik direktörün biraz ilerden, hayır Ayka, sen bırak, penaltıyı Muzaffer atsın, dediğini işitti. Kulaklarına inanamadı. Acaba

yanlış mı anladım diye düşünerek sesin geldiği tarafa döndü. Teknik direktör penaltı noktasına gelerek, gel Muzaffer, penaltıyı at, deyince Ayka kahroldu. Demek yanlış anlamamıştı ve penaltıyı Muzaffer atacaktı. Ayka 'nın sınırları iyice gerildi. Ahlaksız diye mırıldandı. Kenara çekildi. Gol olmaz da utanırsın belki diye düşündü. Dayanamıyordu artık gururuyla bu derece oynanmasına, neredeyse patlayacaktı. Biraz sonra atılan penaltı gol olunca, B takımının yaşadığı sevinç birden üzüntüye dönüştü.

Ayka patlamıştı. “ Artık senin takımında oynamam ben. Hemen şimdi gidiyorum ve bir daha da dönmeyeceğim “ diye bağırırken sırtından çıkardığı formasını yere attı. Ayka daha sonra saha dışına çıktı ve elbiselerini aldı. Peşinden gelen teknik direktör ismet rezil olmuştu. “ Dur Ayka, bari maçı tamamla “ dedi, Ayka 'nın yanına gelerek. Ayka: “ Sen de maçın da yerin dibine batsın. Oynamıyorum işte “ dedikten sonra yürüdü gitti. Yolda Ayka bütün bu olanları bir gün dünyaya duyuracağına dair kendi kendine söz verdi.

Aradan birkaç ay geçtikten sonra Ayka ve ailesi Bursa'ya taşındı. Belki de böylesi daha iyi olacaktı. Bursa, İnegöl'den çok daha büyüktü. Pek çok takım vardı burada. Bir takıma giriverirdi ve futbolunu oynardı. Fakat bir takıma girivermek o kadar kolay değildi. Ayka bu koca şehirde kimseyi tanımıyordu, ailesi de yardımcı olamazdı. Ne yapacaksa kendi yapacaktı ve mutlaka bir takıma girecekti. Zaman boşa geçmemeliydi. Antrenmansız geçen her gün Ayka 'yı formdan düşürebilirdi. Ayka, Bursa Atatürk Stadyumu'na giderek koşu antrenmanlarına başladı. İki ay kadar burada koşularını sürdüren Ayka, bir gün orada tanıştığı bir koşucuya “ Ben aslında futbol oynuyordum. Bursa 'ya yeni taşındık. Formumu kaybetmeyeyim diye gelip burada koşuyorum “ deyince Cavit Önge adındaki koşucu “ Ben de Muradiyespor Kulübü'nün atletizm takımındayım. Bizim kulübün futbol şubesinde gel oyna istersen “ dedi. Ayka buna çok sevindi ve ertesi gün soluğu Muradiyespor Kulübü'nde aldı.

Muradiyespor futbol takımıyla antrenmanlara başlayan Ayka diğer yandan da koşu antrenmanlarını hiç aksatmıyordu. Artık 16 yaşında bir genç olmuştu ve büyüdüğü zaman iyi bir futbolcu olmanın çok iyi bir kondisyonla mümkün olacağını biliyordu. Bir gün Ayka stadyumda şortla koşmuş, dinleniyordu. Diğer sporcuları seyre dalan Ayka havanın aniden soğuduğunu fark edememişti. Hafif bir yağmur çiseliyordu. Oldukça fazla dinlendiğini neden sonra anladı Ayka. Üşümüştü. Oturduğu yerden kalktı. Bir süre daha koşuktan sonra elbiselerini giymek için içeri girdi. Ertesi gün dizlerinin sızladığını fark etti. Birkaç gün sonra da zorlukla yürüyebildiğini. Bazen ayakta dururken dizleri tutmayıveriyordu. Sanki boşlukta dikiliyor gibi oluyordu ve bir adım atmaya kalksa belki yere düşecekti.

İşte böyle anlarda hemen tutunacak bir yer arıyordu. Bir ağaç, bir duvar artık ne olursa oraya tutunarak ayaklarını ileri, geri oynatıyor ve biraz dinlendikten sonra yürümesi mümkün oluyordu. Ayka birkaç gün sonra hastaneye giderek muayene oldu ve kendisine verilen merhemi her gece yatmadan önce dizlerine sürmeye başladı. Daha sonra dizliklerini takan Ayka sessizce yatağına yatıp uyuyordu. Bir hafta süren bu çok zor günlerden sonra dizlerindeki sızının geçmeye başladığını gören Ayka tekrar Muradiyespor futbol takımıyla antrenmanlara çıkmaya başladı. Gece kroslarında takımın ön sırasında koşuyordu. Gündüz yapılan antrenmanlarda birbiri ardı sıra goller atıyordu fakat alt eşofmanının içinde dizlikleri hep vardı ve eğer dizlikleri olmasa ne ön sırada koşabilir ne de goller atabilirdi, bunun farkındaydı. Amatör küme maçları başlamıştı. Muradiyespor ilk maçına yeni bir teknik direktörle çıkacaktı. Takım hazır, kadro okunuyordu. Ayka sevindi. Santrfor oynayacaktı. O ara eski teknik direktör geldi, kulüp başkanı ve bir idareci yeni teknik direktörle bir şeyler konuştular. Ayka 'nın kesik kesik de olsa duydukları şunlardı: Bak iki ayağında da dizlik var...ayakları sakat onun...”

Ayka 'nın oynatılmadığı o ilk maçta Muradiyespor 0 – 0 berabere kaldı. Ayka yedekler arasında bile değildi. Anında kadrodan çıkarılmış ve maçı tribünlerden izlemek zorunda bırakılmıştı. Ayka birkaç ay bu duruma tahammül ettikten sonra sessiz sedasız takımdan ayrıldı. Asla tahmin edilemeyecek kadar çok üzülüyordu. Aynı zamanda futboldan zorla koparılmıştı. Artık sadece stadyumda koşuyor ve ağırlık çalışması yapıyordu. Bu durum tam bir yıl iki ay sürdü ve bir tanıdığıın yardımıyla Bursaspor Genç Takımı'na girdi. Bir ay süren futbol derslerinden sonra sahaya inildi ve takım seçmelerinde Ayka ne yazık

ki seçilemedi. Tek maçta ne oynayabilirsene oynayacaktın. Tüm hünerini gösterip takıma girecektin. O maçta Ayka biraz da tutuk oynamıştı, fakat seçilememesini şuna bağlıyordu:

“ Kaleciler ayrıldı, diğer oyuncular defans, orta saha, forvet diye ayrıldı. Ben forvet oynayanlar tarafına geçtim. Teknik direktör necmi güzey, sen sol açık oyna, dedi. Ben aslında santrforum, defansta da oynadım, fakat sol açıkta hiç oynamamıştım. Sol açık oynayanın sol ayağı çok iyi olmalı, sol açıkta her oyuncu oynayamaz. Tıpkı her oyuncunun santrfor veya kaleci olamadığı gibi. Maç boyunca pek çok defa soldan ataklar yaptım. Topu düşe kalka sürdürdüm götürdüm. Karşı takımın defansı tekme atmakta ustaydı. Sağ ayağım Türkiye haritasına dönmüştü. Kale önüne çok ortalar yaptım. Fakat yanlış pas verdiğim durumlar da oldu. Tabii ki, pas hatası yapan tek ben değildim. Her futbolcu her maç mükemmel oynasa, her kaleye vurulan şut gol olsa futbolun tadı kalmaz. Ben de o maçta çok iyi oynayamadım, bunu inkâr etmiyorum. Eğer seçilebilseydim o takıma gerçekten çok iyi olacaktı. “

Ayka daha sonra İvazpaşa adındaki amatör küme takımına girerek, bu takımla antrenmanlara başladı. Umut doluydu yüreği kar, yağmur, çamur demeden koşuyordu antrenmanlara ve hiçbir antrenmanı kaçırmıyordu. Onun bu iyi niyetli var olma savaşı görmezden gelinemezdi. Uludağ yolunda yapılan bir gece krosundan sonra idarecilerden biri: “ Ayka, amatör küme maçları yakında başlıyor. Gerekli evrakları getir de sana lisans çıkartalım “ deyince Ayka, “ Olur. Yarın evrakları kulübe getiririm “ dedi. Ertesi gün sabah erkenden Ayka gerekli evrakları kulübe getirip idareciye teslim etti.

İvazpaşa takımının antrenman maçlarında Ayka artık öyle eskisi gibi birbiri ardı sıra goller atmıyordu. Daha çok defans-orta saha karışımı bir futbol oynuyordu. Burada biraz şaşırılmamak elde değil. Hani Ayka gol demektir? Bu büyük değişimin sebebi neydi? Dilerseniz bu durumun açıklamasını, aradan uzun yıllar geçmesine karşın, o günleri hiç unutmamış olan ve hatıralarını taptaze, canlı olarak belleğinde yaşatan Ayka 'dan alalım: “ Sebeplerden birincisi, takımdaki pek çok oyuncu yıllardır bu takımda oynuyor. Takımın golcüsü var. Bazı antrenman maçlarında bir-iki gol attığı oluyordu, ama attığından kat kat fazlasını kaçırmıyordu. İkincisi, şimdiye kadar hep çok gol atmıştım da ne olmuştu? Neden attığım goller önemsenmiyordu? Bunu fark ediyordum ve çok düşünmeme karşın, bu sorulara mantıklı bir cevap bulamıyordum. Golü ikinci plana atıp, kendimi fazla göstermeden takımda tutunmak, kalıcı olmak istiyordum. Oyuncu defansta oynuyordu, hiç gol atmıyordu, fakat amatör küme maçlarında sahaya çıkıp takımdaki yerini alacaktı. “

Aradan günler, haftalar geçmiş ve amatör küme maçları başlamıştı. Maç olduğu günler Ayka takımda oynama umuduyla bir o sahaya, bir bu sahaya koştu, durdu. Her maç öncesinde takım kadrosu okunduktan sonra gizlice ortadan kayboluyordu. Sanki takımın maçını seyretse daha mı iyi olacaktı? Yenilip duruyorlardı işte. Belki de Ayka 'nın lisansı çıkmadığı için kadroya alamıyorlardı. Ayka evrakları vereli dört ay olmuştu. Başkasının lisansı iki ay içinde çıkıyordu da Ayka 'nın lisansı dört aydır niye çıkmıyordu? İdareci başvuruyu yapmış mıydı? Bu hiçbir zaman öğrenilemedi. Eğer lisans çıktıysa Ayka 'ya haber vermek gerekmez miydi? Haber vermesen bile alın işte Ayka 'yı kadroya, çıksın sahaya oynasın futbolunu, takıma güç katsın. Koy Ayka 'yı defansa defansını sağlamlaştırsın. Maçta gol atamıyordu zaten takım, bari gol de yemezsin, berabere kalır, bir puanı kaparsın. Bu da aklına gelmiyorsa senin idarecilikte işin ne?

Mudanya 'ya maça gidilmişti. Saha çamur içindeydi. Saha kenarındaki karlar henüz erimemişti. Maç iptal edildi. İşte o günden sonra Ayka bu takımın ne maçına, ne antrenmanına gitti. Maçlarda oynama ümidi çoktan sönmüştü zaten. Değmezdi bir bakıma bunca üzüntüye, kahrolma derecesine varan üzüntüye. Yeniden bir takımda futbol oynamaya teşebbüs etmek yeni sıkıntılara, üzüntülere kucak açmak demektir. Ayka yorulmuştu, bitmişti. Bir zamanlar futbolcu olmak onun en büyük idealiydi. Genç Ayka yine güçlüydü, ideal yine vardı, fakat ideale ulaşmak için önüne çıkarılan engeller tükenmek bilmiyordu. Her defasında bir sonraki engeli aşmak çok daha zor oluyordu. Öyle bir an geliyordu ki, kendi kendine yabancılaşıyordun. Çaresizlik sonsuz düş kırıklıklarına yol açıyordu. Kırılan düş, kırıla yapıştırıla, düşlükten çıkıyor, düş yabancılaşıyordu. Sen hem kendi kendine yabancılaştın, hem de düşün sana

yabancılaştı, bu tarafta, ideal istesen de istemesen de sana yabancılaşır.

SON

=====